

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/137/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112232666
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bzdúšek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4112232666.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bzdúška a členov senátu JUDr. Evy Hritzovej a JUDr. Pavla Lukáča, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 9C/544/2012-88 zo dňa 21.03.2014, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 9C/544/2012-88 zo dňa 21.03.2014 potvrdzuje.

Žalovanému odvolačný súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Levice napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd uviedol, že žalobca v žalobe podanej 27.09.2012 na Okresný súd Topoľčany žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 5.996,72 eura, ktorá suma predstavuje majetkovú škodu spočívajúcu v náhrade istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere, a sumy 1.199,34 eura t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženia pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu). V žalobe a na pojednávaní uviedol, že ako oprávnený subjekt navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu na vymoženie svojej pohľadávky voči dlžníkovi C. D., ktorá vznikla nesplnením jeho záväzku vyplývajúceho mu zo Zmluvy o úvere číslo 4422477. Exekútor prideliť exekučnej veci číslo EX 7446/2010. Exekučný súd je povinný rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, pričom, hoci konanie začalo 08.06.2010, exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až 22.03.2011 zamietnutím tejto žiadosti. Nesprávny úradný postup podľa žalobu spočíva v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, čoho príčinou bol konkrétny následok prejavujúci sa vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy žalobcu. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Žalovaný v písomnom vyjadrení z 14.02.2014 poukázal na to, že žalobca síce uviedol časť dôkazov, odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Ďalej namietal nejasnosť titulu nároku na náhradu škody, keď uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietame nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si svoj nárok uplatňuje. Žalobca taktiež neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, táto právomoc prináleží iba predsedovi súdu alebo Ústavnému súdu SR. Práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa môže poškodený domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalobca podal k súdu žalobu predčasne, pred uplynutím 6 mesiacov. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR zaslalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, bola Ministerstvu spravodlivosti SR doručená iba všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátum, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, ani doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolvenčnou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. K argumentácii žalobcu o vydaní rozhodnutia o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote uviedol, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, pričom podľa § 44 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku ide o vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu a rozhodcovskej komisie a zmierov nimi schválených. Pred 01.06.2011 ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku znelo: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V dôvodovej správe je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d/ uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR, čím sa iba explicitnejšie ujasnila litera zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v tejto súvislosti preto nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovský rozsudok. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, z ktorej vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. K tvrdeniu žalobcu o nesprávnom postupe exekučného súdu zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia tým, že exekučný súd prekročil svoju právomoc keď opätovne preskúmal exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, poukázal žalovaný na rozhodnutia tak Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorých jednoznačne vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Z uvedeného vyplýva, že vnútroštátnemu súdu prináleží vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená, potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. O náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody konajúci súd vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní iba v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom

konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda žalovaný vzťahom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú. Žalovaný k uplatnenej materiálnej škode uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, nepreukázal tiež existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a tiež nevyožiteľnosť pohľadávky. Žalovaný nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Namietajú tiež, že žalobca zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené skutočnosti zo žalobného nároku nevyplývajú a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mal poskytovať jej náhrada v peniazoch. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona číslo 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia, vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Je toho názoru, že vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Na základe týchto skutočností je žalovaný toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy, čím neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu, spočívajúcim v zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Z tohto dôvodu považuje žalobu za právne neopodstatnenú a žiada ju v celom rozsahu zamietnuť. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

Uznesením Krajského súdu Nitra z 19.10.2012 č. k . 8NcC/71/2012 - 13 bola právna vec prikázaná na ďalšie konanie na Okresný súd Levice.

Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie, pričom zistil, že Uznesením Okresného súdu Nitra z 12.01.2011 č. k. 11Er/524/2010-10, právoplatné 24.03.2011, bola žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá z toho podstatného dôvodu, že spotrebiteľská zmluva na základe ktorej sa plnenie vymáha obsahovala neprijateľné podmienky. Uznesením z 19.12.2011, právoplatným 25.05.2012, č. k. 11Er/524/2010-17 bolo exekučné konanie zastavené.

Žalobca si uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 6.687,86 eura, ktorá suma predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zo Zmluvy o úvere, a nemajetkovú ujmu 1.337,57 eura, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, ktorá mu vznikla tým, že ako podnikateľ poskytuje krátkodobé pôžičky na určitú dobu, podľa toho plánuje svoju činnosť, keďže ráta s tým, že sa mu požičané peniaze vrátia v určitom čase a určitej výške. Keďže súd znemožnil vrátenie týchto prostriedkov, malo to dosah na podnikateľskú činnosť žalobcu, znemožnilo mu to podnikanie, keďže nemal finančné prostriedky.

S poukazom na uvedené súd skúmal, či sú splnené podmienky vzniku zodpovednosti za škodu nesprávnym úradným postupom v danej veci a dospel k záveru, že splnené neboli.

Je pravdou, že v danej exekučnej veci súd nerozhodol o žiadosti exekútora na udelenie poverenia na výkon exekúcie v 15 dňovej lehote, keď žiadosť bola podaná 15.07.2010 a súd žiadosť zamietol 12.01.2011. Podstatné však je, že v čase podania žiadosti k súdu bol s účinnosťou od 01.06.2011 novelizovaný Exekučný poriadok, v ktorom bol v § 41 ods. 2 písm. d/ uvedený rozhodcovský rozsudok

ako exekučný titul. Podľa názoru súdu neobstojí názor žalobcu, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku, keď v čase podania žiadosti o udelenie poverenia bola účinná už novela Exekučného poriadku, pre danú vec § 41 ods. 2 písm. d/. Komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku potvrdzuje, že rozhodcovský rozsudok za exekučný titul treba považovať podľa písmena d/. Z komentára k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého k novele účinnej od 01.06.2011 o zániku 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností pre prípad neprípustnosti exekúcie. Z uvedeného teda možno vyvodíť záver, že súd pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie postupoval a rozhodol v súlade so zákonom. Súd rozhodoval v čase, keď zákon neukladal súdu rozhodnúť o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie v 15 dňovej lehote.

Súd postupoval správne, keď skúmal exekučný titul tak po formálnej ako aj materiálnej stránke, pretože o udelení poverenia rozhodoval podľa Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011, v ktorom samotné ustanovenie § 44 ods. 2 ukladá exekučnému súdu skúmať tak žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie ako aj exekučný titul, a až ak nezistí rozpor so zákonom, vydá poverenie. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd teda nemá možnosť ale má povinnosť neudelíť poverenie na vykonanie exekúcie v prípade, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. V danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a súd bol nespochybniteľne oprávnený ex offo skúmať, či tento rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom, aj to, či pôvodný titul tohto rozhodnutia, (Zmluva o úvere) neobsahoval neprijateľné podmienky, či exekučný titul nie je vydaný v rozpore s dobrými mravmi, alebo v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na množstvo rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v ktorých zaujal jednoznačné stanovisko o tom, že exekučný súd oprávnené a ex offo skúma exekučný titul tak z hľadiska materiálneho ako aj formálneho i v exekučnom konaní (napr. 3Cdo/58/2013 z 03.07.2013, 3Cdo/46/2013 z 14.05.2013, 3Cdo/76/2013 z 03.07.2013).

Znalecký posudok číslo 1/2013 vyhotovený dňa 24.06.2013 s názvom „ rozhodcovské konanie v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie „predložený žalobcom na pojednávaní súd považuje za jeden z listinných dôkazov. Podľa obsahu ide o právny rozbor problematiky rozhodcovských konaní v spotrebiteľských sporoch. Takýto listinný dôkaz, resp. závery v ňom prijaté, sú pre vytvorenie právneho záveru súdu v tom - ktorom spore bezpredmetné, nakoľko súd sám po vykonaní dôkazov vec právne posúdi a v zmysle príslušných ustanovení zákona rozhodne.

Súd žalobu s poukazom na uvedené zamietol, nakoľko má za to, že žalobca nepreukázal, že v danej právnej veci súd nesprávne úradne postupoval, čím mal zapríčiniť žalobcovi škodu v žalovanej výške, a že existuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym rozhodnutím a vznikom škody. Naopak, bolo jednoznačne preukázané, že súd pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie postupoval v zmysle zákona a vo veci rozhodol v primeranej lehote v zmysle zákona. Doposiaľ nie je ani preukázané, že by žalobcovi skutočne vznikla nejaká škoda v súvislosti so zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ tvrdí, že sa mu nevrátila ani len tá peňažná čiastka, ktorú skutočne dlžníkovi požičal, nemôže za túto situáciu exekučný súd pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ale správanie sa samotného žalobcu. V prípade, že exekučný súd odmietol udeliť poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu existencie neprimeraných podmienok (napr. neplatnej rozhodcovskej doložky) dojednaných v spotrebiteľskej zmluve v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež Smernice 93/13/EHS, stáva sa rozhodcovský rozsudok nulitným aktom (paaktom), ktorý netvorí prekážku veci rozsúdenej. Nebolo preukázané, že nesprávnym úradným postupom súdu vznikla žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný mal v konaní úspech, nakoľko však nevyčísliť trovy konania, súd mu náhradu nepriznal.

Z právneho hľadiska súd vec posúdil podľa § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. a § 41 ods. 1, 2 a § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z.z.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne a neúplne zisteného skutkového stavu veci. Žalobca namietal, že prvostupňový súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z., čím súd de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Podľa žalobcu súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a nie svojimi úvahami negovať právo na spravodlivý súdny proces a osobitne právo na prerokovanie veci v primeranom čase. Žalobca preto žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 OSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil vopred v zákone stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 OSP).

Rozsudok bol vyhlásený dňa 17.03.2015.

Predmetom odvolacieho konania je napadnutý rozsudok, ktorým prvostupňový súd Okresný súd Levice žalobu žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že postupom prvostupňového súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalobca v odvolaní ostatne ani neuviedol a nekonkretizoval, v čom, resp. akým postupom súdu mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom.

K aplikácii novej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd vychádzal zo znenia tejto právnej úpravy účinne v rozhodnom čase, pričom prvostupňový súd ani nezistoval, či došlo k prietahom v konaní. Žalobca navyše vznik škody a jej výšku nepreukázal, čím sa nenaplnil jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému ich však odvolací súd nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.